

Viata ca o matriosca

Autor: Barna, Petrica
Editura: LETRAS
Cod de bare: 9786303126715

Descriere produs

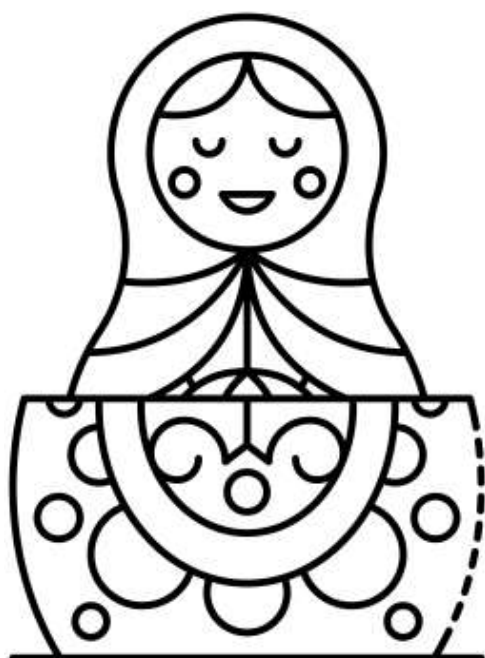
La inceput a fost doar dorinta Mihaelei de a-si depasi conditia si de a reusi in viata.

Treptat ambitia ei s-a transformat in obsesie, iar succesul a inceput sa se masoare doar in cifre. Orbita de mirajul banilor si de goana nebuna dupa acestia, calca in picioare iubiri sincere si isi abandoneaza prietenii in incercarea de a rupe toate legaturile cu trecutul.

Intr-o lume in care totul se cumpara, ea sacrifica totul pe altarul avutiei. Dar cand iubesti doar banii, ce se intampla atunci cand acestia te lasa mai gol ca niciodata?

Oare va realiza la timp pretul urias al ambitiei oarbe sau va fi prea tarziu?

Petrică Barna
*Viata ca o
Matriosca*

LETRAS

Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARNA, PETRICĂ

Viața ca o matrioșcă / Petrică Barna – Otopeni:

Letras, 2026

ISBN 978-630-312-671-5

821.135.1

ISBN eBook ePUB: 978-630-312-682-1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2026, Petrică Barna

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 0748 126 309 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,
pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

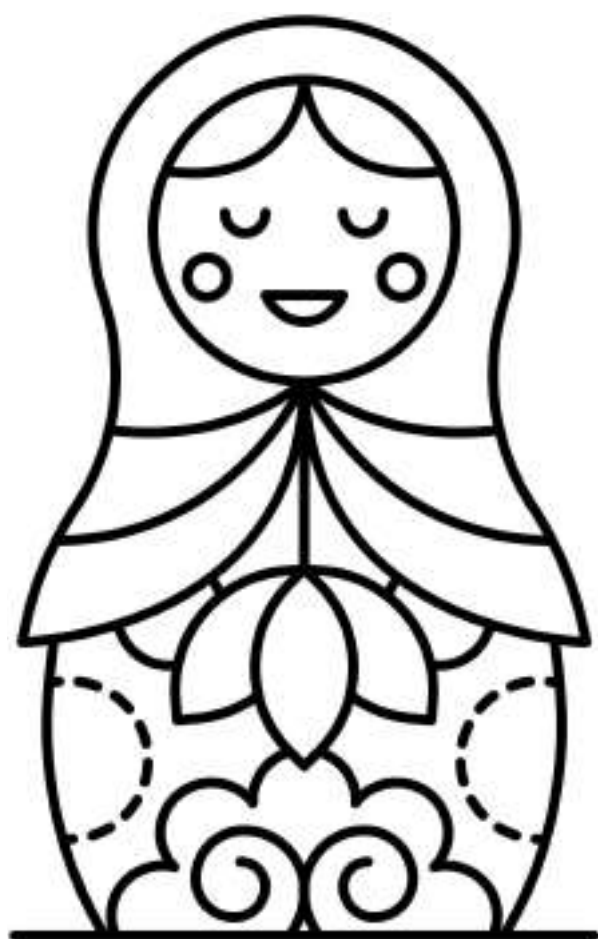
Vă mulțumesc tuturor celor care m-ați îndemnat să fac asta.

*Cred că fără încrederea voastră, cartea aceasta
nu s-ar fi născut.*

Cuprins

CAPITOLUL 1. Prima matrioșcă (miezul dur).....	15
CAPITOLUL 2. A doua matrioșcă (familista?)	117
CAPITOLUL 3. A treia matrioșcă (iubire vs bani).....	181
CAPITOLUL 4. A patra matrioșcă (și mai mulți bani).....	253
CAPITOLUL 5. Ultima matrioșcă (mare dar fragilă).....	345

Am revăzut-o după câțiva ani.

În toată perioada în care nu ne văzuserăm mi-a fost foarte greu să o uit.

Relația noastră frumoasă s-a sfârșit urât.

Nespus de urât. A fost un sfârșit care m-a marcat, nu pentru că a venit (într-un fel era de așteptat), ci pentru felul în care a venit.

După șapte ani petrecuți împreună, ani în care am trecut, unul lângă altul, și prin bune și prin rele, nu a avut măcar curajul să își ia rămas bun. A plecat din viața mea, așa cum a și apărut...brusc.

Dar trecerea ei prin viața mea a lăsat urme adânci, despărțirea de ea fiind lovitura care avea să mă trezească definitiv, să îmi arate că trăisem destul în umbra ei, că îi dedicasem toată viața mea, că devenise obsesia mea.

O obsesie care mă făcea să nu mai văd nimic așa cum ar fi trebuit să văd. Devenise obsesia bolnavă a vieții mele.

Atunci îmi era foarte teamă să nu o pierd.

Atunci când a plecat și am avut posibilitatea de a rămâne singur cu mine, am realizat că trebuie să îi mulțumesc pentru tot ce a făcut și m-a făcut să fac în toată perioada pe care am petrecut-o împreună.

Faptul că am convenit să povestim și că mi-a dat acordul să scriu tot ce îmi spunea, înseamna foarte mult pentru mine, pentru că mai toate acțiunile ei se

bazau pe o zicere, care suna cam așa: “e prea domn, ca să spuna ceva. Așa că nu am de ce să mă tem. Nimeni nu va afla nimic”.

Acum însă toți vor afla cât de mult și cât de greu a trebuit să lupte cu ea pentru a-și face o carieră, cum a devenit din femeia de afaceri care ar fi vrut să fie, o carierista, câte suflète a îngropat, dar mai ales toți vor afla cât de singură a rămas către sfârșitul vieții ei distruse de continua alergare după bani.

Mă uitam la ea cum stătea rezemată în fotoliu cu o poală a halatului de baie cazută, lăsând intenționat la vedere întreaga coapsă dezgolită.

Nu eram foarte impresionat.

Am constatat că și după atâta vreme aş putea să o descriu cu mare precizie. Știam câte alunițe are, unde și ce semne particulare îi făceau unic trupul altădată atât de frumos.

Slăbise destul de mult, iar asta afecta vizibil aspectul exterior.

Fața era acum transformată într-un craniu, peste care era întinsă pielea obrazilor. Ochii ei încă verzi erau parcă duși în fundul capului, iar colțul drept al gurii era ușor căzut, urmare, aveam să aflu, a unui accident vascular destul de serios.

Ieșise de curând de sub duș, iar părul îi era prins, ca și altă dată, într-un prosop făcut turban, în creștetul capului.

Mă uitam la ea și încercam să revăd fata aceea frumoasă de care mă îndrăgostisem nebunește cu ani în urmă. Nu mai găseam decât o femeie măcinată interior, consumată de toate evenimentele vieții pe care și-o alesese, cu o privire tristă, lipsită total de vitalitatea din tinerețe.

Nu mai era ea.

Brusc, mi-am amintit o secvență dintr-un film românesc (parcă „Porțile albastre ale orașului”), în care eroul întors de pe front, își găsește soția moartă,

dar nu o mai recunoaște și strigă: unde e nevasta mea? Ce ați facut cu femeia mea? “Urâtă a fost maică, întotdeauna. Numai tu ai văzut-o frumoasă, pentru că o iubeai.”

Nu era cazul.

Mihaela fusese mereu o fată frumoasă -conștientă de frumusețea ei- având mereu grijă să îmi povestească cum obținea servicii diverse de la bărbații pe care îi „amețea” cu farmecele ei.

Dar atât. Era frumoasă fizic, iar asta m-a făcut să nu îi mai văd urâtenia din suflet.

Acum era doar o frumusețe trecută.

Buzele, pline altădată, pe care abia așteptam să le sărut, acum se subțiaseră, iar șiragul de dinți, inexplicabil de albi atunci, acum aveau o ușoară culoare maronie, de la multa cafea pe care o consuma, dar și, surprinzător, de la țigările pe care le fuma.

Am aflat că era în pragul celei de a treia căsătorii și asta m-a mirat foarte. Știam că își promisese după primul divorț, că nu se va mai lega de cineva printr-o hârtie.

Și cu toate astea...

Stăteam rezemat pe canapeaua din sufrageria frumos mobilată, privind-o cum încerca să iasă din situația penibilă în care se găsea.

Pe mine mă părăsise fără nici o explicație plauzibilă, dispărând pur și simplu din viața mea și a tuturor prietenilor noștri. Viața, așa hâtră cum e ea, ne-a adus împreună, după câțiva ani în care nu mai știusem nimic unul de celălalt.

Și vă mărturisesc sincer că aș fi trecut pe lângă ea pe stradă, dacă nu m-ar fi oprit.

Iar acum mă găseam în apartamentul ei, situat într-o vilă dintr-un cartier rezidențial al Bucureștilor.

—Frumos te-ai aranjat aici.

—Îți place?

—Sincer da. Sufrageria e mare și luminoasă. Iar priveliștea e minunată. Nu seamănă, ce-i drept, cu ce sunt eu obișnuit în Brașov. Acolo unde te întorci dai de munți. Aici doar betoane și asfalt. Mă întreb cum de te-ai adaptat aici.

—Greu. Dar nu am avut încotro.

—Ei nu! Sunt sigur că ai fi putut face și alegeri mai inspirate.

—Ca de exemplu, să nu fi plecat din Brașov?

—Putea fi o variantă.

În altă ordine de idei, pot să te întreb de ce m-ai oprit?

Îți mărturisesc foarte sincer că aș fi trecut pe lângă tine fără să te recunosc.

—Chiar atât de mult m-am schimbat?

—Da.

Mă tot uit la tine și încerc să regăsesc ochii ăia luminoși, zâmbetul,

Nu a mai rămas nimic.

—Probabil că nu.

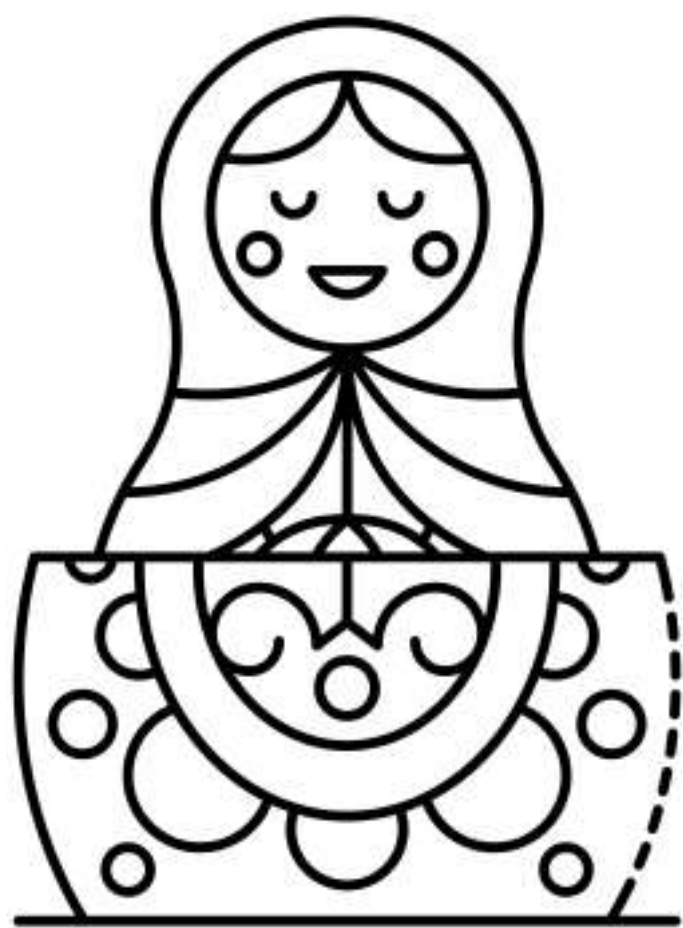
Eu însă mă simt foarte bine.

—Să zicem că te cred.

De fapt nici nu e nevoie de vorbe. Starea ta de bine ți se citește pe față, i-am spus zâmbind cu subînțeles.

Dar să reiau... De ce m-ai oprit?

—Sincer să îți spun m-am bucurat tare mult să te revăd. Iar acum, chiar simt nevoia să stau de vorbă cu cineva. Știi... am adunat prea multe... și îmi e greu. Iar tu, din câte îmi aduc aminte ești un bun ascultător.

CAPITOLUL 1

Prima matrioșcă (miezul dur)

O parte din poveștile ei le știam.

Le știam, de când ne petreceam sfârșiturile de săptămână, întinși în pat, ea cu capul pe pieptul meu, vorbind, iar eu, ca și azi... ascultând.

A fost o elevă eminentă într-un oraș băcăoan.

Nu era ceea ce se chema o frumusețe. Era o fată băiețoasă, careia îi plăcea să bată mingea pe maidan alături de baieti.

Cu fetele nu prea avea ce face. Nu-i plăcea să se joace „de-a mama și de-a tata”, nici să facă mâncare din nisip amestecat cu apă pe care să o servească apoi pe frunze mari de brusturi.

În general nu-i plăceau jocurile și jucăriile fetelor.

Ei îi plăcea să meargă la scăldat în Troțuș, să sară în apă de pe podul din parcul central al orașului, dar cel mai mult și mai mult îi plăcea fotbalul.

Așa „țâr” cum era, putea alerga și sări foarte mult. Ai ei au considerat că bine ar face dacă și-ar consuma energia asta, într-un cadru organizat și au dat-o la atletism.

Acolo a început viața ei.

Se simțea în elementul ei printre sportivi. O bucura orice bun rezultat al colegilor de echipă.

Erau buni, iar rezultatele nu întârziară să apară. Ajunseseră vicecampioni naționali cu echipa.

Au urmat, cum era și firesc, „felicitățile în fața frontului”, s-au organizat careuri în curtea școlii, au primit diplome de merit... Și uite așa, micuța și slăbuța Mihaela, a devenit o mică vedetă a liceului.

—Ai primit și bani, în afara medaliilor, o interogă fratele ei mai mic, când ajunsese acasă, după un concurs.

—Da.

—Mulți?

—Nu. O sută și cincizeci de lei.

—Oaaa...ce fain. Mie câți îmi dai?

—Dar de ce ți-as da? Țăștia sunt banii mei. Am muncit pentru ei. Ține-te și tu de antrenamente, ridică-ți ștacheta și ai să vezi că ai să câștigi și tu.

Fratele ei făcea și el sport. Lupte.

Era la începutul activității, și asemenea Mihaelei era un luptător. Dar, avea și cheltuieli. Ieșea în oraș cu băieții și mai cheltuia și el un leu- doi. Dar de unde iei și nu mai pui...

—Dar tu ce faci cu banii? Tu nu trebuie să scoți fetele în oraș. Tu nu ai cheltuieli. La ce îți trebuie?

—Tata mi-a spus că e bine, atunci când pot, să pun niște bani deoparte, pentru mine. Să îi am, pentru orice eventualitate.

—Poți să îți păstrezi câți vrei, dar dă-mi și mie ceva.

—Bine măi cerșetorule. Ia. Și îi întinse o hârtie de douazeci și cinci de lei. Dar să nu mai vii să ceri, că nu-ți mai dau.

—Surioara mea dragă și frumoasă.

Obrajii fetei se îmbujorară. Chiar dacă complimentul venea de la fratele său, îi facea totuși plăcere.

—Tu chiar crezi că sunt frumoasă? întrebă ea zâmbind.

—Da. Chiar ești frumoasă. Uite...cu părul ăsta lung și spălăcit, care îți curge pe umeri așa alan-dala, de nici nu știi dacă nu ar fi mai bine să îl tunzi, cu silueta ta de scândură perfectă....ce mai...ești nemaipomenită.

—Iar tu...un nesuferit mic și gras.

“Asta a fost prima mea învățătură. Am înțeles atunci că vorbele bărbaților nu prea fac doi bani, iar eu dacă vreau să mă descurc în viață, va trebui să mă bizui pe forțele proprii. Din copilăria mea, am ținut minte sfaturile tatălui: Mihaela, învață și să schimbi un bec sau o priză că nu știi peste ce nefericit dai în viață și nu va ști să facă nimic.

Tot atunci am învățat să prețuiesc banii.

Îi prețuiam mai mult decât orice. Știam că dacă am bani nu voi mai avea nevoie de nimic. Și atunci, m-am mobilizat și am început să mă antrenez cu și mai multa forță, ca să pot să obțin rezultate care să îmi fie recompensate în bani.

Ambiția de a mă realiza prin forțe proprii și de a avea bani mi-a marcat copilăria”

La vârsta majoratului, era deja cunoscută ca sportivă, dar și ca elevă.

Participase la Olimpiade de matematică, de fizică și de limba română.

Pe tărâm sportiv devenise triplă vicecampionă la 1000 de metri și campioană națională la 100 m garduri.

Era totuși o copilă.

La cei 18 ani pe care urma să îi împlinească peste nici 10 zile, mintea ei era tot la jocul de fotbal, la scăldat și la alergat prin parc. Nici măcar, atunci când Florin a luat-o în brațe și a sărutat-o apăsător pe buze nu i s-a părut ceva anormal.

Drept e, că sărutul acela i-a trezit un fior, peste care însă a trecut repede.

Încurajat însă de lipsa ei de reacție, Florin căuta insistent motive să o ia în brațe, să o strângă la piept și, de ce nu, să o mai și sărute, din când în când.

După toate sărutările pe care i le dăduse Mihaelei, inima băiatului începuse să bată mai tare, ori de câte ori o vedea. A căutat tot felul de motive ca să se afle tot mai des în preajma ei.

Ocazia i s-a ivit când se aștepta mai puțin.

Tatăl lui Florin și tatăl Mihaelei erau colegi de muncă.

Familiile erau prietene, deci vizitele erau un lucru frecvent și obișnuit.

—Știi că ai noștri au hotărât să plecăm la salină, mâine? Va fi o nebunie. Mergem mai mulți, vom dormi în cort, vom face foc mare... Mamă, mamă, ce o să iasă...

—Habar nu aveam. Dar dacă zici tu, așa o fi. Cine ziceai că mai vine?

—Păi... voi, noi, Paraschivii, Toaderii și parcă încă o familie.

—Minunat.

—Să nu uitați mingea. O să facem un fotbal, pe cinste.

Lui Florin nu îi venea să creadă.

El se gândea că se vor plimba seara, sub clar de lună, că va găsi curajul să îi spună ce simte pentru ea, iar ea îi vorbea de cât de grozav va fi jocul de fotbal.

Ce fel de fată era?

Florin simțea fluturi în stomac de câte ori o vedea, de câte ori se apropia de el și de câte ori îi simțea parfumul, în timp ce ea afișa o indiferență sfidătoare.

Nici nu mai știa ce să creadă.

Oare Mihaela nu simțea nimic pentru el? Nu reușise să îi transmită nimic din simțămintele lui?

Sau, poate fata știa, dar vroia doar să îl fiarbă.

Se hotărî să aștepte totuși ziua de mâine.

A doua zi, pe la orele nouă trupa era strânsă și toți așteptau semnalul de plecare.

Drumul nu era lung până la salină.

Odată ajunși, au debarcat și au pregătit tabăra.

Bărbații au plecat să strângă lemne, nu înainte însă de a lua o țuică, așa, „la botul calului”, în timp ce femeile au întins mesele, pregătind o „gustare mică”.

O țuică, un vin, o vorbă de duh.... toate mergeau ca unse.

Copiii se luaseră cu ale lor. Povesteau, râdeau, spuneau bancuri sau îi mai luau în târbacă pe părinți.

—Mariane, ce zici, cum se uită Florin al tău la fică-mea?

—Ce să zic, măi Toadere? O fi plăcând-o.

—Apăi după atâția ani de când ne cunoaștem, nu o să îmi fie greu să îți zic și cuscre dacă o vrea Dumnezeu. Hai, Doamne ajută.

Închinare un pahar, cu speranța că ceea ce își doreau să se și îndeplinească. Le-ar fi plăcut foarte mult ca și copiii lor să își dorească același lucru.

Între timp meciul de fotbal se sfârșise, iar copiii osteniți și îmbujorati, cu transpirația curgându-le pe fețe, începuseră să se cam adune împrejurul mesei.

Seara începuse să aștearnă umbre ciudate în jurul focului.

Fumigei și scântei săreau de fiecare dată când trosnea câte un buștean. Mirosul de carne friptă, amestecat cu cel de lemn ars crea o stare de plăcută relaxare.

Nimeni nu mai scotea un sunet. Unii fumau în liniște, alții priveau focul, iar copiii, obosiți de atâta alergat, se întinseră pe lângă foc.

Florin își făcuse loc lângă Mihaela și privea cum limbile focului descriau „lumini și umbre” pe chipul fetei pe care începuse să o îndrăgească din ce în ce mai tare. Își făcu puțin curaj și ridicându-se într-un cot, i se adresă fetei:

—N-ai vrea să ne plimbăm puțin? Uite ce frumos e cerul...

—Dar de ce să ne plimbăm? Îl putem privi și de aici. Uite... întinde-te pe spate și ne uităm împreună la stele.

—Dar, eu vreau să te plimbi puțin cu mine. Vreau să îți spun ceva.

—Lasă că știu eu ce vrei să îmi spui. Acum hai să ne uităm la stele. Mai târziu, când va mai adormi lumea o să ne și plimbăm.

Florin, primi acest refuz temporar al Mihaelei ca pe un upercut. Noroc că stătea întins pentru că simți cum o stare de leșin îl cuprinde. Iar replica aia, plină de indiferență „lasă că știu ce vrei să îmi spui” i se infipsea direct în inimă.

Multă vreme nu mai putu să articuleze un cuvânt.

Se simțea pierdut.

O groază de întrebări începuseră să i se învălmășească în cap. Nici nu mai știa dacă să îi spună sau nu ceva. Gândul inițial a fost să abandoneze discuția și să lase lucrurile să decurgă cum vor vrea ele.

—Ei... îți mai păstrezi invitația la plimbare? Hai, că uite, nu prea mai are cine să își dea seama că am dispărut.

—Eu știu, răspunse Florin într-o doară. Poate e mai bine să o lăsăm așa. De fapt, dacă stau să mă gândesc nici nu era așa important.

—Ei hai, doar nu te-ai supărat. Hai...

Mihaela se ridicase în picioare și îl trăgea de mână să se ridice. Destul de fără chef, lovit în amorul propriu, dorind totodată să nu atragă atenția asupra lor, Florin se ridică și el.

Deși era deja în picioare, Mihaela nu îi dădu drumul la mână. Ba mai mult, cu o mișcare de rotire a brațului, făcu în așa fel ca brațul lui să ajungă să se sprijine pe umărul ei. Când ajunseră în această poziție, Mihaela își eliberă brusc brațul, iar palma lui Florin, căzu peste sânul fetei. Ușor speriat, își retrase mâna.

—Ce te-ai speriat așa? Nu asta vroiai? Nu vroiai să îmi spui că ești îndrăgostit de mine? Nu vroiai să mă strângi în brațe și să îți plimbi palmele pe sâni și pe fundul meu? Ce crezi? Crezi că sunt proastă, că nu știu ce vor băieții de la mine?

Dumnezeule mare! Fata asta nu era o oarecare. Fata asta era în stare să se joace cu orice: cu sentimente, cu oameni... cu tot.

Florin simți că trebuie să se retragă și să se închidă în carapacea lui. Și-ar fi dorit să fie el cel care face primul pas, dar Mihaela i-o luase înaintea. Din acel

moment nu s-a mai simțit bărbat. Nu a mai simțit că inițiativa îi aparține. A simțit că tot ce vroia să îi spună nu mai avea nici un rost.

El văzuse altfel scena primei lui declarații.

Se vedea mână în mână cu Mihaela, sub lumina strălucitoare a lunii și a lui Sirius, declarându-și iubirea. Acum însă simțea un mare gol în stomac. Fluturii pe care abia reușise să îi țină în strună își luaseră zborul, iar inima îi era goală. Mihaela îl așezase la un loc cu ceilalți baieti, fără să țină cont de sentimentele lui, fără ca măcar să aibă răbdare să îl asculte.

Se opriseră la poala unui stejar rotat. El rezemat de trunchiul arborelui, iar ea în fața lui. Nu avea nici măcar curajul să o privească în ochi. Gura lui nu putea scoate un sunet. Era pur și simplu, paralizat.

Atunci însă se intamplă ceva neașteptat.

Mihaela, se ridică pe vârfuri și îl sărută apăsător pe buze. Simți vârful limbii ei cum îi gâdila buzele, căznindu-se să își facă loc între ele. Nu a vrut să își deschidă gura, dar apăsarea Mihaelei era tot mai puternică și limba ei tot mai insistentă. Fără chef, deschise gura și făcu în așa fel încât, vârful limbii lui să îl întâlnească pe al ei. Apoi brusc, și-a retras limba și a închis gura, împingând-o pe Mihaela de umeri.

—Ce înseamnă asta? Eu eram sigură că asta îți dorești și am vrut să ți-o iau puțin înainte. Știam de ce vrei să vin cu tine. Pe de altă parte și eu îmi doresc să o facem.

Florin avu impresia că nu a auzit bine. Ce îi spusese fata, depășea tot ce își putuse el imagina. Mihaela era dispusă să facă dragoste cu el ca orice fată de pe centură, singura diferență, în mintea băiatului fiind faptul că nu îi cerea bani. Nu înțelegea nimic, din ceea ce i se întâmpla. Probabil că era el mai de modă veche, deși avea aceeași vârstă cu Mihaela, dar nu putea pricepe nici în ruptul capului ușurința cu care fata vroia să facă cu el, acolo în pădure, ceea ce

pentru alte fete însemna foarte mult. Florin o iubea enorm și și-ar fi droit să fie primul ei bărbat... dar nu așa... nu în condițiile astea.

Florin se văzuse de nenumarate ori în ipostaza în care își declara iubirea pentru fată. Se vedea bâlbâindu-se, încercând să îi spună ce simte pentru ea, roșindu-se, negăsindu-și cuvintele. O vedea pe Mihaela stând surâzătoare în fața lui, așteptând ca el să își termine declarația, după care, emoționată și ea, să îi răspundă cu aceleași sentimente. Apoi se luau în brațe și se sărutau îndelung.

Dar ea, stricase tot.

Fără ca măcar să știe dacă băiatul simțea ceva pentru ea, i se oferise așa, fără nici o rezervă.

Oare el ar fi primul? Dacă nu, cu câți o mai fi făcut-o oare? Brusc, dorința de a-i mai fii în preajmă îi dispăru. Nu mai vroia să o vadă. O ocoli și dădu să plece.

Ea îl prinse de mână și îi șopti încet:

—Nu fi prost, Florine. Acum ai ocazia să mă ai.

—Nu. Nu se va întâmpla asta. Mi-am dorit într-adevăr, dar acum, pentru că mi-ai spus-o așa direct și mai ales pentru că te arunci așa, nu mai vreau. Fă-o cu cine vrei. Pe mine, lasă-mă în pace.

—Cum vrei. Să știi însă că ai fi fost primul. Nu m-am culcat cu nimeni până acum.

—Ha... și vrei să cred asta. Hai că ești de toată minunea. Lasă-mă în pace.

—Ok. Du-te. Fă ce vrei.

Cu capul plecat, cu umerii lăsați, Florin plecă de lângă Mihaela, într-o stare de mahmureală. Pământul se învârtea parcă de zece ori mai repede și o stare de ameteală îl cuprinse. Mai făcu câțiva pași și se așeză pe pământul reavăn.

Doamneee... de cine se îndrăgostise el?

Mihaela nu era o fată oarecare. Mihaela era o ușuratică, o fată care se oferea oricui o dorea, deși poza ca inocentă. Nu înțelegea cum de se putuse înșela așa de tare în privința ei.

Îl păcălise comportamentul ei băiețos. A crezut că faptul că se lăsa luată în brațe în timpul meciurilor, că era feliicitată în diverse moduri se datora comportamentului ei aparte. În fapt, ea nu făcea altceva decât să aprindă inimile băieților. Vroia să știe dacă e sau nu irezistibilă. Vroia să îi cucerească pe toți, pentru ca apoi să le poată frânge inimile. Făcuse din asta o pasiune.

Mihaela rămăsese lângă pomul cel scorburos și privea cum Florin, stând pe pământ, încerca să își adune gândurile.

Îi spusese adevărul atunci când afirmase că nu se mai culcase cu nici un băiat. Nu o făcuse, deși multe dintre colegele ei își povesteau primele aventuri sexuale, nu pentru ca nu și-ar fi dorit, ci pentru că efectiv îi era teamă. Toate fetele povesteau despre durerea deflorării, fără însă a omite poveștile plăcerii de după.

Da. Dar mai întâi era durerea. Asta o înspăimânta pe ea.

Pentru Florin simțea ceva. Nu putea să spună că era îndrăgostită de el, dar, dintre toți baietii care roiau în jurul ei, el îi atrăsese atenția. Îi plăcea statura lui atletică, umerii largi, șoldurile înguste, dar mai ales ochii. Ochii aceia negri, ascunși sub fruntea ușor boltită, peste care cădea în neorânduială o șuviță de păr negru.

Da.

Ar fi vrut ca Florin să fie primul bărbat din viața ei și pentru asta făcuse ce făcuse. Poate că grăbise puțin lucrurile, iar acum totul părea pierdut.

Sau poate nu.

Dacă o femeie vrea să bage în pat un bărbat, o va face. Deci și ea va putea. O va face cu orice risc. Va lupta pentru asta.

După excursia la salină, Florin nu i-a mai vorbit. Era totuși prea îndrăgostit de ea pentru ca să o vorbească de rău în fața prietenilor. Și în definitiv nici nu prea avea ce spune.

—Ei, dar văd că mă ocolești cu obstinație. Nu îți fă griji, dragul meu, mai sunt câteva săptămâni și terminăm liceul. După asta, sunt hotărâtă să plec din oraș.

—Bună Mihaela. Nu te ocolesc dar nici nu prea am ce vorbi cu tine. În plus de asta, sunt atât de supărat pe tine, încât sunt convins că aș putea spune lucruri pe care să le regret mai târziu.

—Păi, nu mai bine dai tu un suc și ne punem pe masă toate problemele?

—Ba cum nu! Să mergem, zic.

Cu sucul și prajitura (amandina care îi plăcea Mihaelei), în față, discuția se legă repede.

—Uite ce e, Mihaela. Îmi placi foarte mult. Aș zice chiar că îmi ești dragă. Dar ești prea frivolă. Lași tuturor impresia că doar cine nu vrea nu te poate avea. Din cauza asta toți băieții roiesc în jurul tău iar eu am impresia că tu le faci ochi dulci tuturor mai puțin mie. Și oricum... eu nu vreau să fac parte din turmă. Eu imi doresc să fiu alesul. Nu un oarecare.

—Proști mai sunteți voi bărbații. Eu pe tine te-am ales, și te-am ales demult. Îmi place că ești mândru, că nu ai cedat atunci la salina, că ți-ai pus ordine în gânduri și că nu ai răspuns nervos. Îmi place de tine. Și tu îmi ești drag. Eu mă joc cu toți ceilalți. Vreau să văd ce sunt în stare pentru mine. Știi câte cadouri, prăjituri, sucuri, cărți și alte cele am primit. Toți se întrec să îmi facă favoruri. Toți se întrec să îmi intre în grații, doar-doar s-o întâmpla ceva.

—Și eu, de unde să știu că nu va fi și cu mine la fel?

—Nu ți-am spus eu că sunteți proști? Păi ți-am cerut eu vreodată ceva? Te-am rugat să cheltuiești vreun leu pe vreo poftă de a mea?

Nu.

Am profitat doar de dorința celorlalți. Tu, într-adevar, ești alesul.

—Nu știu ce să cred, Mihaela. E oare posibil să fii doar o profitoare? E posibil ca pentru mici atenții, căci nici nu vreau să mă gândesc la bani, ești dispusă la a face orice?

—ORICE? Cum poți spune așa ceva? Nu fac decât să arunc niște ochiade.

—Da. Și să te strângă în brațe, și să te pupe...

—Florine... astea sunt chiar copilării. Nu mă poți acuza de nimic. Profitoare ai zis? Poate. E adevărat că uneori, îmi folosesc farmecele conștient. Dar ce să fac? Și ai mei, ca și ai tăi sunt niște bieți muncitori. Oricât m-aș strădui, nu pot să am chiar tot ce îmi doresc. Așa, folosindu-mi nurii mă mai lipesc de câte ceva.

—Nu pot să cred că ai spus asta. Asta e o gândire de femeie ușoară. Alea care stau pe centura fac exact același lucru. Tu ai 18 ani. Cum poți gândi așa?

—Uite că pot. Nu sunt una de pe centură. Nu sunt curvă. Ți-am spus și îți repet, nu m-am culcat cu nimeni. Iar ceea ce primesc sunt niște mărunțișuri.

Lui Florin nu îi venea să își creadă urechilor. Fata asta chiar nu conștientiza ce vorbea? Nu își dădea seama că nu numai dacă te culci cu cineva pentru bani, mașină sau casă înseamnă că ești curvă. Gândirea ei era cu totul îngrozitoare. Depășea limita lui de înțelegere.

—Bine, Mihaela dragă. Dacă tu așa gândești, îmi pare rău. Nu putem fi împreună. Pentru tine banii sunt totul. Pentru tine nu exista bucurii, sentimente, iubire, fericire... Apropo... tu ești fericită?

—Fericirea Florine, e un sentiment relativ. Ca și iubirea.

Se ridică și plecă.

Îl lăsa pe Florin la masă, tulburat până peste poate.

Iubirea, în viziunea Mihaelei, era ceva relativ. Și atunci oare ce ar fi cert pentru ea? Poate doar moartea.

Zilele au trecut.

Florin era din ce în ce mai dezamăgit de comportarea Mihaelei. Încerca, pe cat posibil să nici nu mai dea ochii cu ea. Ocoala grupul lor de prieteni și nici fotbal nu mai prea vroia sa joace.

Atunci, în tulburarea produsă de comportamentul Mihaelei, apăru în viața lui Alina. O fată frumoasă, fără ifose, cu frica lui Dumnezeu și în plus, îndrăgostită de Florin de foarte multă vreme. Ieșit din relația otrăvitoare cu Mihaela, Florin se aruncă cu toată energia în aceasta relație frumoasă. Și ce era mai important... se iubeau. Deveniseră, așa un fel de eroi de poveste. Nu se putea unul fără altul. Tot timpul, dacă se vorbea de Florin, Alina era inclusă din start.

—Ce zici, de spălăcita asta? Uită-te și tu cum îl soarbe din priviri pe Florin...

—De... drăgălașo. Tu, până acum l-ai fi putut avea. Dar cine să fie „mândra satului”? Prea te-ai afișat cu toți. S-o fi săturat și băiatul.

—Nu îți fă griji. Florin tot al meu are să fie.

—Nu fi năpârcă. Lasă oamenii în pace. Nu te băga în viața lor.

Acum îi părea rău. Își exprimase gândul cu voce tare și asta nu era bine. Fusesse o scăpare. Clar... trebuia să învețe să se controleze.

Sfârșit previzualizare / copyrighted material